

Gage, ville alene derved, at de kom paa Pension efter de hidtil gjældende Regler, rent arithmetisk taget, lide en meget betydelig Nedsættelse i deres Indtægt, og hvis man yderligere nedsætter den ved at bestemme, at ingen Pension maa være over 2,000 Rd., saa vil Nedsættelsen i de enkelte Tilfælde forekomme mig at være temmelig stærk. Forsaavidt Forslaget særlig er møntet paa Ministrene, maa jeg tilstaa, at jeg ikke tror, at det er heldigt, om vi bestemte, at ingen Ministerpension maa være over 2,000 Rd. Man vil derved under vore Forhold, da i de fleste Tilfælde de, der kaldes til Ministre, ere Folk, der ere i Embedsstillinger, saare let fremkalde en endnu stærkere Tendens end den, der har været, til at lade enkelte af deres forrige Embeder henstaa under Konstitution i længere Tid, og det er et Forhold, som ikke er ønskeligt. — Tilbage staar kun at omtale det Forslag, der er stillet under Nr. 19 med Hensyn til Præsterne. Udkaftet vil jo, at det med Hensyn til Præsterne Pensionering skal indtil videre forblive ved de hidtil gjældende Regler; i Modsigning hertil foreslaar derimod Udvalgets Flerial, at Pensionerne til Præsterne og deres Enker skulle være Statskassen uvedkommende, naar ikke særlige Bevillinger for enkelte Tilfælde gives ved Lov. Det vil være ærede Herrer bekendt, at, saaledes som de nugældende Regler ere, saa bestragtes en Resolution af 1826 som det Grundlag, hvorefter Pensionerne til Præsterne beregnes, og efter denne Resolution kan der af et Landsbykald ikke af Statskassen tilstaaes nogen Præst en højere Pension end i det Høieste 300 Rd., og denne Resolution følges nu i Praxis saaledes af Kultusministeriet, efter hvad der er oplyst, at man saavidt muligt sørger for at skaffe Præsten en Pension omtrent svarende til den, der vilde tilkomme ham efter de almindelige Pensionsregler, og forsaavidt Embedet findes at kunne taale at bære hele den Pension, som der derefter vilde tilkomme Præsten, saa lægger man den udelukkende paa Embedet og fordrer Intet af Statskassen, men

i intet Tilfælde kan man forlange mere end 300 Rd. Jeg tror nu, at Forslaget, saaledes som det her foreligger, hvad enten vi tænke os det som gjældende under fremtidige Forhold eller de nuværende, ikke er heldigt. Hvis Loven om Geistlighedens Lønning skal komme ud i den Skikkelse, i hvilken den er vedtagen her i Thinget, saa vilde det jo slet ikke passe, thi derefter skulle jo Pensionerne til Præsterne i det Hele udredes af Statskassen; men selv om jeg gaar ind paa den Mulighed, at Loven ikke kommer ud i den Skikkelse, saaledes at det altsaa bliver ved de nuværende Forhold, saa vilde vistnok Vedtagelsen af et Forslag som det her foreliggende saare let føre til Ubilligheder, navnlig imod de Præster, som mindst vilde kunne taale det, nemlig de, der sidde i de mindste Embeder, og som hidtil have haft de mindste Pensioner. Ved de større Embeder vil man nemlig lettelig, eller i alt Fald i mange Tilfælde lettere, kunne lægge hele Pensionen, ogsaa de 2 à 300 Rd., der skal udredes af Statskassen, paa Embedet; men det lader sig derimod ikke gjøre ved de mindste Embeder, og man vil derved komme til at bewirke, at disse Præster slet ikke have nogen Pensionsret. Vel antydes det jo her, at der kan gives særlig Bevilling i enkelte Tilfælde ved Lov, men det er altid noget usikkert, om en saadan Bevilling vil blive given, og de Paaagjældende maatte derfor siges egentlig talt ganske imod Grundlovens Mand ikke at have nogen sikker Pensionsret, thi af de mindste Embeder vil Pensionen ikke kunne udredes, idetmindste kun for en meget uvæsentlig Del, og af Statskassen er det ikke sikkert, at de ville faa den, da det skal være afhængigt af, hvad der sker ved Lov. Derimod kan jeg ganske slutte mig til det Forslag, der findes anført under Nr. 18, og som gaar ud paa, at en Enkepension ikke skal kunne leve op igjen, naar Enken har ingaaet nyt Ægteskab, og hendes anden Mand dør.

Th. Nielsen: Det var en bedrøvelig